

Реферат на тему: "Засудження егоїзму і бездуховності у повісті Івана Нечуя-Левицького "Кайдашева сім'я""

Твір

Засудження егоїзму і бездуховності у повісті Івана Нечуя-Левицького "Кайдашева сім'я".

"Недалеко од Богуслава, коло Росі, в довгому покрученому яру розкинулось село Семигори" – так починається повість І. Нечуя-Левицького "Кайдашева сім'я". В цьому творі на фоні надзвичайних пейзажів українських містечок автор зображує життя типової родини: її звички, звичаї, та малює велику панораму тогочасного суспільства.

Автор начебто реально доторкається до теми, яка актуальна і зараз – в – нас з вами. Невже через сто років, тобто у наш час, немає суперечок між дітьми і батьками, між свекрухами і невістками? Звичайно є. Можливо, навіть, що ці сварки набувають набагато більшого розвитку, ніж тоді.

Перегортаючи сторінки повісті, я вдивляюсь в старовинні звичаї, але в той же час обмеженість старого Омелька Кайдаша, і елементи набожності: "Господи! Чи в вас бога немає в серці, що паскудите язики?" – говорить він своїм синам. Вони, діти, починають не поважати батька й чіплятися до нього: в Семигорах нема і де втопитися, бо в ставках старій жабі по коліно, хіба з корчми йдучи..." це стається, мабуть, тому, що усе життя Омелько був кріпаком і все життя робив на панщині, а після скасування кріпацтва він намагався у горілці втопити усі страждання, які завдали йому пани. А, може, й тому, що робити стало менше, робити потрібно було на себе, й з'являлись гроші і вільний час.

В творі яскраво зображено розшарування селянства (це видно з сімей Кайдашів, Довбишів, Балашів), послаблення родинних зв'язків, у цих обставинах: "не лізь, бо задущу, іродова душа" – кричить Карпо на батька. Відносини свекрухи й невістки автор зображує так: "Свекруха стояла над душею в Мотрі, наче осавула на панщині, а сама не бралась і за холодну воду, або так: "Мотрю, дай сюди, бо як пхну, то ноги задереш!" – кричала Кайдашиха, і намагалась у Мотрі забрати мотовило.

Мелашки Кайдашиха теж зовсім не жалкує: "... Вона одразу почастувала її полином." Але після Мелашчиного протесту, після неповернення Мелашки з Києва. Свекруха стає м'якшою: "Вертайся, дочко додому; тобі ніхто й лихого слова не скаже." Після цього у кайдашевій хаті стала "мирнота", але на дворі між двома господарями почався нелад. Омелько намагався відстоювати свої права, і Лаврін вже вважав себе господарем, і, як молодий син, говорив: "... ви сьогодні господар, а я завтра." З того часу усе господарство було у руках Лавріна: "...загнали діти батька на піч на одпочинок." Старий Кайдаш тільки горісно зітхав, що став він "маленьким Кайдашицем"

Після похорон батька на деякий час знов відновився мир між двома родинами, але

це було не на довго. Невдовзі почався переділ цього господарства. Мотрі, як гарної, бережливої, а потім і скупой господині, здалося, мов частка Лавріна довша: "Бодай вас лиха година міряла, як ви ще переміряли, " ...Лаврінова половина виходить довша на цілий пояс, ще й висунулась ріжком на вулицю в бузину."

Ці сварки переростають у величезні родинні скандали, вони входять до щоденного життя сімей. Кайдашиха, ображаючи Мотрю, кричить і ображає своїх онуків: "Твої діти такі зміюки, як ти. Наплодила вовчενят, то не пускай їх до моєї дітки."

Мелашка, яка була "... поетичною душею, з ласкавим серцем", довго не встрявала в різні сімейні конфлікти, але поступово вона воює за півня, коня, поросю, а зрештою за грушу. І в цих суперечках вже не поступається перед Кайдашами.

І. Нечуй-Левицький відобразив побут двох сімей, заради того, щоб гарні люди не ставали жорстокими, безжалісними та безсердечними.